



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 264/04-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Juraja Bačáka, bytom H., ktorou namieta porušenie základného práva domáhať sa svojho práva na nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím bývalého Obvodného úradu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. OVVS-2004/01024 v spojení s rozhodnutím Krajského úradu Košice sp. zn. 2004/03092, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Juraja Bačáka o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2004 doručená sťažnosť Juraja Bačáka (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva domáhať sa svojho práva na nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím bývalého Obvodného úradu Michalovce (ďalej len „obvodný úrad“) v konaní vedenom pod sp. zn. OVVS-2004/01024

v spojení s rozhodnutím Krajského úradu Košice (ďalej len „krajský úrad“) sp. zn. 2004/03092.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: „*V predmetnom konaní, ktorého výroky napadám ako nezákonné a protiústavné, ja sťažovateľ som vo svojom odvolaní zo dňa 27. marca 2004 (...) uviedol, že JUDr. F. G. je JUDr. A. Ch. dobrý kamarát a bývalý kolega - sudca. Touto mojou námietkou zaujatosti sa žalovaný úrad, ako odvolací orgán vôbec nezaoberal, ignoroval moje pochybnosti. Stačí mať pochybnosť o nezaujatosti konajúceho úradu, úradníka podľa práva Slovenskej republiky.*

*Taktiež mne ako sťažovateľovi nikto doposiaľ nevysvetlil, že prečo v konaní, ktoré spolu s rozhodnutím napadám som bol vypočúvaný ja osobne, JUDr. A. Ch. osobne, úrad naše výpovede konfrontoval, ak v prípade môjho podania, t. j. trestného oznámenia z 9. 09. 2002 na JUDr. A. Ch. a spol. nebol vypočúvaný a teda ani predvolávaný úradom a úradníkom (JUDr. O. D. z Okresnej prokuratúry Michalovce) oznamovateľ J. B., ani JUDr. A. Ch., ani JUDr. E. Z., ani JUDr. T. S., ani JUDr. J. K., ani D. G., ktorý podplácal, ani svedok, ktorého chcem uviesť?! Na základe čoho, koho sa došlo k záveru, že nedošlo k spáchaniu trestných činov korupcie? S kým bola konfrontovaná JUDr. O. D.?*

*Bolo JUDr. A. Ch. zo strany sťažovateľa ublížené na cti? Nedošlo k tomu výrokmi, ktoré stále sťažovateľ urguje, aby boli vybavené konkrétnymi úkonmi úradov, úradníkov, lebo ostali nevybavené?! (...).“*

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

*„1. Priznať sťažovateľovi porušenie jeho ústavných práv na riešenie jeho veci zákonným postupom, t. j. nezaobráním sa jeho námietky zaujatosti uvádzanej v odvolaní zo dňa 27. marca 2004 (ignorovaním tejto časti podania) o vylúčení vedúceho a jeho úradu, ktorý riadi na prejednanie veci.*

*2. Zrušiť právoplatné rozhodnutie Obv. úradu Michalovce v spojení s rozhodnutím Krajského úradu Košice (sp. značky vyššie uvedené) ako nezákonné a protiústavné, lebo vo veci rozhodol štátny orgán o ktorom sťažovateľ vyslovil svoju pochybnosť o jeho nezaujatosti.*

*3. Priznať sťažovateľovi ako primerané zadostučinenie za utrpenú ujmu porušením jeho ústavných práv úradom štátu vo finančnej sume stotisíc slovenských korún.“*

## II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa a jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol účastníkom správneho konania (v procesnom postavení obvineného z priestupku) vo veci spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) na obvodnom úrade v konaní pod sp. zn. OVVS-2004/01024. Proti rozhodnutiu obvodného úradu vo veci sp. zn. OVVS-2004/01024 podal sťažovateľ odvolanie 30. apríla 2004. O tomto odvolaní rozhodoval krajský úrad v konaní pod sp. zn. 2004/03092, ktoré rozhodnutím z 20. mája 2004 zamietol a potvrdil rozhodnutie obvodného úradu.

Sťažovateľ sa svojím návrhom na rozhodnutie pred ústavným súdom domáha vyslovenia porušenia práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy,

ku ktorému podľa sťažovateľa došlo „... právoplatným rozhodnutím: Obvodného úradu Michalovce zo dňa 11. 03. 2004 číslo: OVVS-2004/01024 v spojení s odvolacím rozhodnutím Krajského úradu Košice, odboru VVS a ŽP, oddelenia správneho, zo dňa 20. mája 2004 číslo: 2004/03092; iným zásahom mimo právoplatného rozhodnutia veci, t. j. nečinnosťou pracovníkov Krajského úradu Košice ohľadne námietok zaujatosti sťažovateľa uvádzaných v odvolaní zo dňa 27. 03. 2004“.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Základným ústavným predpokladom na vznik právomoci ústavného súdu v konaní o sťažnostiach je to, aby o ochrane tvrdeného porušenia základného práva alebo slobody nerozhodoval iný súd, resp. na rozhodnutie vo veci nebol príslušný iný súd.

V citovanom článku ústavy preto ide o súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Ústavný súd nie je oprávnený a povinný poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ môže domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom (ďalej len „OSP“) ustanovenými procesnými úkonmi (podobne napr. II. ÚS 35/02, II. ÚS 78/02). Ak existuje taký všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody, ústavný súd nie je zásadne oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie. Prijatiu takej sťažnosti bráni princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 54/02).

Sťažovateľ požiadal o ochranu svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd predčasne, bez toho, aby podal žalobu podľa § 247 a nasl. OSP. V tomto prípade konaniu na ústavnom súde bráni skutočnosť, že sťažovateľ mal k dispozícii iný prostriedok nápravy, a to konkrétne žalobu podľa § 249 OSP, respektíve mohol podať návrh na ochranu proti nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy podľa § 250v ods. 1 OSP, ktorou sa mohol domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu. Taký postup sťažovateľa, pri ktorom nevyužije všetky dostupné prostriedky právnej ochrany pred podaním sťažnosti na ústavnom súde, vylučuje právomoc ústavného súdu konať v jeho veci.

Preto ústavný súd podľa § 25 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa pre porušenie práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2004